

Bánóczi Beáta

Bátor férfiak

Péntek reggel hatig kellett kokainoznod,
hogy legyen merszed kimondani: vége.
Ha belegondolok, bátor férfit még sosem szerettem.
Olyannak láttattad magad, mint a törött lábú őz
a néne házában, ami előbb oltalom, aztán korlát.
A vadonról meséltél, én meg csak el akartam törni valamid.
Zsebkendőt nyújtottál, mert úgy fáj a látványom,
mint a saját hányásukba fulladó hajléktalanoké.
A kapucsgőn még felszóltál: nem bírod itt tovább.

Két hét múlva azért visszajöttél a fele királyságért.
Miután leírtuk a Mars Terraformálásának költségeit,
kimentél cigizni. A leszokás az én oszlopomban végezte.
Elvitted a macskás hűtőmágnest, amit tavaly vettünk
anyádnak Cipruson, de az IKEA Family kártya a TV előtt
maradt. Ahová te méész, oda nem kellene bútorok,
a falak nem szívják magukba lakójukat meg a füstöt.
Felszabadító lehetett legördíteni a szorongást,
hogy olyanná válhatsz, mint apád. Bár meg sosem ütöttél.

A közepén már a kutyára is az enyémként hivatkoztál,
te választottad ki, de ha úgy vesszük, engem szintén.
Ez a mondat utólag hagyott nyomot, amikor megláttam
őt csaholni a társkeresőre feltöltött képeiden.
Kétszer akkorára nőtt, de egy ideje már nem kérdezed.
A minap meghallott egy autóriasztót, ami úgy szólt,
mint a miénk tiéd. Egy órán át várt meredten az ajtó előtt.
Úgy hiányolt el téged, mint a tankönyvi szerelmesek:
harapott, ha feltűntél, de fojtogatta a rászakadt üresség.

Hogyvagyok

Öt év múlva véletlenül összefutunk mondjuk a Puskin teraszán. Te a barátainkkal leszel, és az asztalnál más ül majd a helyemen. Az arcunk felderül egy pillanatra, aztán úgy nézzük egymást tovább, mint elfeledett gyerekkori szerelmet a nyári táborból. Nem téged hiányollak már, hanem a fiút, akinek egyszer fejből tudtam a TAJ-számát. Hosszú hónapokig próbáltam őt kirángatni a bőröd alól, a gyomrodból, a bordáid közül, de sosem voltam jó hunyó.

Nem tudod majd, hogy köszönj, és már nem melengeti a mellkasom ez a sutaság. Addig tartok a hogывagytól, amíg ki nem préseled a fogaid közül. Rég nem tudom visszanyomni beléd a szavakat, amiket fojtogató hallanom. Úgy festjük le a mindenrendbent, mint megszépült szülést. Elhallgatjuk a gátszakadást, a hegeket, a postpartum depressziót. Udvariasak leszünk és hűvösek, ott vacogunk majd ebben a súlytalan mondatok közti szélcsatornában.

Felkéreckednék egy pulcsiért a pangó szuterénbe, ahol utoljára éreztem magam bátornak. De a nosztalgia mosásban összement, nem szellőző textil – dacosan rángatnám le magamról. Szeretkezés után megmosnám a lábam, a lepedőbe törölném, és szandállal a kézben osonnék ki a kapun. Nedves talpamra kilométeres por tapadna fel a Thökölyn, botladozva sietnék befeküdni amellé, akivel ugyanazt értjük az alatt: hazaindulok.